

Arrest

nr. 193 691 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 4 februari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Italiaanse oom.

1.2. Op 27 juni 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag geweigerd met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 8 augustus 2017 dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing bij de Raad in tegen voormelde beslissing, beroep gekend onder rolnummer 209 732.

1.4. Op 11 oktober 2017 vraagt de verzoekende partij bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing. Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van verzoekende partij ook uitdrukkelijk dat dit de bedoeling is van onderhavig verzoekschrift en dat dit ook de enige bedoeling is van onderhavig verzoekschrift.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepalingen

- Artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. Onderhavige vordering is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Voorwerp van huidige vordering

3.1.1. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 27 juni 2017 waarbij beslist wordt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, uitgereikt op 9 oktober 2017, diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, zaak gekend onder 210 994.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slecht kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze

vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten. Het zelfde geldt voor wat de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.4.2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 40 en 42 van de vreemdelingenwet. De zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991

1. In feite

Verzoeker woont al enige tijd in België.

Daar hij in het land van herkomst, Marokko, ten laste was van zijn Italiaanse oom, heeft hij een aanvraag gezinshereniging ingediend jegens hem.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel op 27 juni 2017 de beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing werd hem betekend op 10 juli 2017.

Daar verzoeker zich hierin geenszins kan vinden, wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.

2. In rechte

1.

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beëindiging van het verblijfsrecht besloten met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker betwist met klem dat hij niet zou aangetoond hebben om in het land van herkomst ten laste te zijn van zijn oom, die de Italiaanse nationaliteit heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing:

"Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- gezinssamenstelling dd. 04.02.2016, afgeleverd te Borsbeek, waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon sedert 04.01.2016 op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn";

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken:

"Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RVV nr. 145912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de situatie in België, niet op deze in het land van herkomst."

Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat hij aan de Dienst Vreemdelingenzaken het bewijs heeft verschaft dat hij, op kosten van zijn oom, samenwoont op het adres van zijn oom.

Inderdaad is het zo dat de voorwaarde van het ten laste zijn niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men ten laste is, maar in casu is het zo dat verzoeker bij zijn oom is gaan binnentrekken sedert 04.01.2016, en dat hij aldaar grotendeels op de kosten van zijn oom leeft (grotendeels, omdat verzoeker ook zelf gewerkt heeft van 06.06.2016 tot 24.06.2016).

Met andere woorden, gezien de omstandigheden van het dossier, dient in casu gesteld te worden dat verzoeker samenwoont met zijn oom, en dit op kosten van zijn oom.

Aangezien verzoeker geen andere middelen ter beschikking heeft, valt logisch geoordeeld te worden dat hij aldus op kosten van zijn oom leeft.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken:

"attest van het OCMW dd. 25.02.2016 waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvingen van het OCMW en een vernieuwd attest dd. 28.04.2016 van het OCMW-enkel op naam van de referentiepersoon."

Als de Dienst Vreemdelingenzaken zou menen dat betrokkene financiële steun zou ontvangen van het OCMW, kan de Dienst Vreemdelingenzaken gemakkelijk contact nemen met het OCMW om hieromtrent meer duidelijkheid te vragen. Betrokkene en de referentiepersoon zijn heel duidelijk: zij krijgen géén financiële steun van het OCMW.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken:

"attestation de lien parenté dd. 07.04.2016 van de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon de oom is van betrokkene."

"attestation de non-imposition à la TH-TSC dd. 06.04.2016 waarin wordt verklaard dat betrokkene niet belastingplichtig is. Dit attest is echter gebaseerd op verklaringen van betrokkene zelf. Aangezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden kan dit attest niet in aanmerking worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Ook het voorgelegde 'attestation de charge de famille' dd. 12.04.2016 van de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt verklaard dat de referentiepersoon betrokkene ten zijner laste neemt is gebaseerd op loutere verklaringen van de referentiepersoon en diens broer, de vader van betrokkene.

attest dd. 28.04.2016 van boekhoudkantoor Peeters ivm de inkomsten van de referentiepersoon: aangezien dit eveneens een verklaring op eer betreft en er geen bijkomende stukken werden voorgelegd ter staving van dit attest is niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt om betrokkene ten laste te nemen.

- verzenden van geld via Western Union voor een bedrag van 190 euro dd. 04.02.2016 door de referentiepersoon aan een zekere (..)

- rekeningquittreksels BPostbank van betrokkene met stortingen van de referentiepersoon: 100 euro dd. 16.11.2016, 70 euro dd. 02.09.2016, 150 euro dd. 28.12.2016; 200 euro dd. 02.02.2017 en 150 euro dd. 15.03.2017;

- overschrijvingen Belfius van de referentiepersoon waarvan slechts één bestemd voor betrokkene, namelijk van 150 euro dd. 24.12.2016."

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 september 2016. Wordt evenwel gesteld dat een verklaring op eer soms een zekere bewijswaarde kan hebben. Dat is het geval wanneer de verklaring niet afkomstig is van "om het even welke welwillende derde" maar (bijvoorbeeld) van de moeder van een minderjarig Belgisch kind met wie verzoeker de gezinshereniging vraagt, en van

personen die ten gevolge van hun functie met de verzoeker contact hebben. Ook is van belang dat Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de contactgegevens heeft van de getuigen, zodat een toetsing op feitelijkheid en waarachtigheid mogelijk is.

In casu dient benadrukt te worden dat de verklaringen komen van de autoriteiten van Marokko, alsook van boekhoudkantoor Peeters, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken heel gemakkelijk ermee contact kan nemen.

Deze stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken komt aldus niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoeker heeft eveneens alle overige documenten bijgebracht, zoals bewijs van verwantschap.

2.

Verder verwijst verzoeker naar artikel 42 §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die bepaalt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

De bestreden beslissing is een beslissing op de aanvraag dd. 04.02.2016.

Het dient benadrukt te worden dat deze aanvraag niet tijdig beslist werd.

Door het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een beslissing heeft genomen op 27.06.2017, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 42 §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht, zoals vevat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.4.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook *prima facie* voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.4.2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding.

3.4.2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie wel degelijk aangetoond te hebben dat zij ten laste is van haar Italiaanse oom.

3.4.2.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
  - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten*

worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Waar verzoekende partij meent dat het land van herkomst ook België kan zijn nu zij stelt dat zij sinds januari 2016 op het adres van haar oom in België verblijft op diens kosten, wordt er vooreerst op gewezen dat de verzoekende partij voorbijgaat aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd (...) de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Hieruit blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De interpretatie van de verzoekende partij, met name dat het land van herkomst ook het gastland kan zijn, is niet verenigbaar met de zin van de wet. Evenmin blijkt de redenering van de verzoekende partij verenigbaar met de voorbereidende werken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zoals deze hoger werden geciteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin” vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit

artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman), waarin het volgende wordt gesteld:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde

„land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”.

Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het “*gastland*” en het “*land van herkomst*” alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst hoeft dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoekende partij in een ander land dan het gastland, *in casu* België, al ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De Raad wijst er daarbij uitdrukkelijk op dat de gemachtigde vastgesteld heeft dat verzoekende partij voor haar komst naar België niet heeft aangetoond al deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon elders dan in België en dat de attesten van de Marokkaanse overheid slechts verklaringen op eer zijn alsook dat de geldstortingen allen geschieden op een ogenblik dat verzoekende partij reeds in België was zodat ook niet blijkt dat verzoekende partij voor haar komst naar België ten laste was van haar oom.

Het betoog dat verzoekende partij in België inwoont bij haar oom en dat die alle kosten draagt is aldus niet dienstig om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande ziet de Raad de pertinentie van het betoog inzake het attest van het ocmw niet in nu verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond in het land van herkomst reeds ten laste te zijn geweest van haar oom of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin elders dan in België. Haar kritiek over het ocmw-attest en dat noch zij noch haar oom ocmw-steun krijgen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Ook waar verzoekende partij kritiek levert op de overweging inzake het attest van het boekhoudkantoor en de inkomsten van de referentiepersoon wijst de Raad erop dat, zelfs indien aangenomen kan worden dat de oom over een inkomen beschikt, daarmee nog niet is aangetoond dat de verzoekende partij elders dan in België ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar oom.

Voorts is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om zowel het stuk "*attestation de non-imposition a la TH-TSH*" van 6 april 2016 als het stuk "*attestation de charge de famille*" van 12 april 2016 als niet afdoende te beschouwen omdat deze louter gebaseerd zijn op verklaringen van verzoekende partij zelf of op verklaringen van de referentiepersoon en de vader van verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat het eerst genoemde attest uitdrukkelijk vermeld "*Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé*" (vrije vertaling: verklaring op eer ondertekend door: (...)) en het tweede voornoemde attest uitdrukkelijk vermeldt "*La déclaration sur l'honneur de (...)*" (vrije vertaling: verklaring op eer door (...)). Aldus kon de verwerende partij terecht opmerken dat deze attesten werden afgeleverd op basis van loutere verklaringen van de verzoekende partij, de referentiepersoon en de vader van verzoekende partij en dat dit kan aanzien worden als verklaringen op eer.

Het is niet omdat attesten uitgaan van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in de attesten duidelijk is vermeld dat ze enkel werden afgeleverd op basis van verklaringen van verzoekende partij, de referentiepersoon en de vader van de verzoekende partij. De Raad acht het daarom niet foutief of kennelijk onredelijk om de attesten van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs van onvermogen of het ten laste zijn van de referentiepersoon.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat het de verwerende partij toekwam om zich te informeren over de inhoud en de betekenis van de voorgelegde attesten, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij de inhoud van de attesten heeft onderzocht en op goede gronden heeft vastgesteld dat de attesten werden opgesteld op vraag van de verzoekende partij, de referentiepersoon en de vader van de verzoekende partij op basis van hun persoonlijke verklaringen en aldus kunnen aanzien worden als een verklaring op eer. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom in voormeld geval een verder onderzoek van de inhoud en de betekenis van de attesten nodig was via contactname met de Marokkaanse autoriteiten.

Daargelaten de vaststelling voorts dat in een continentale rechtstraditie het arrest van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst geen precedentswaarde heeft dient ook vastgesteld dat verzoekende partij het slechts houdt op een citaat uit een arrest van 19 september 2016 zonder het arrestnummer te vermelden zodat het voor de Raad onmogelijk is om het citaat te controleren laat staan dat verzoekende partij aantoont dat de feitelijke gegevens die aanleiding hebben gegeven tot de geciteerde rechtspraak transposeerbaar zijn naar onderhavige zaak.

Verder wordt ook nergens in de bestreden beslissing betwist dat verzoekende partij verwant is met de referentiepersoon zodat het betoog dienaangaande waar verzoekende partij nog stelt dat zij het bewijs van verwantschap heeft bijgebracht, niet dienstig is.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet op goede gronden beslist heeft tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4.2.7. Het eerste onderdeel van het enig middel is niet ernstig.

3.4.2.8. In een tweede onderdeel van het enig middel meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing buiten termijn werd getroffen.

3.4.2.9. Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt vervolgens:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend op 4 februari 2016 en dat een eerste weigeringsbeslissing door de verwerende partij werd getroffen op 3 augustus 2016, dit is binnen de beslissingstermijn van zes maanden. Op 21 december 2016 evenwel heeft de Raad bij arrest nr. 179 913 het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2016 vernietigd waarna de Raad op 27 december 2016 een verbeterend arrest heeft gewezen (nr. 180 186) waarbij erop gewezen wordt dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient vernietigd, hetgeen ontbrak in het beschikkend gedeelte van het eerdere arrest. Dit werd blijkens het administratief dossier de dienst vreemdelingenzaken betekend op 29 december 2016.

Inzake de gevolgen van een vernietigingsarrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat het bestuur na een vernietigingsarrest de zaak dient te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn werd getroffen, wordt vernietigd door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, *“Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?”*, noot onder RvS 24 april 1996, nr. 59.125, T.Gem. 1997, 102-107 en J. LUST, *“De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”*, in I. OPDEBEEK, (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151).

Verzoekende partij toont aldus met haar betoog niet aan dat de termijn van zes maanden door de verwerende partij overtreden werd bij het treffen van de thans bestreden beslissing op 27 juni 2017.

3.4.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.4.2.11. Nu de Raad enkel is gevat om de hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, moet hij zich bij zijn onderzoek ter zake beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden per aangetekend schrijven van 8 augustus 2017.

Voor zover de verzoekende partij in het verzoekschrift inzake de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid nog een nieuw middel ontwikkelt dat niet voorkomt in de vordering tot schorsing van 8 augustus 2017 gericht tegen de bijlage 20 wijst de Raad erop dat onderhavige procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen niet kan worden aangewend om bijkomende middelen op te werpen. Er anders over oordelen zou er immers toe leiden dat verzoekende partij buiten de reguliere beroepstermijn een nieuwe vordering tot schorsing zou kunnen indienen en nieuwe middelen zou kunnen ontwikkelen.

3.4.2.12. De Raad benadrukt tenslotte nogmaals dat de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de enige bedoeling van onderhavig verzoekschrift is de versnelde behandeling te bekomen van de vordering tot schorsing ingediend tegen de bijlage 20, dewelke met onderhavig arrest werd behandeld doch waarbij gebleken is dat de vordering moet worden verworpen. Aan de vraag te bevelen dat verzoekende partij niet wordt teruggestuurd naar Marokko, wat in se de vraag tot schorsing van voormelde bijlage 20 inhoudt, kan, gelet op voorgaande verwerping, dan ook niet worden tegemoet gekomen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER